

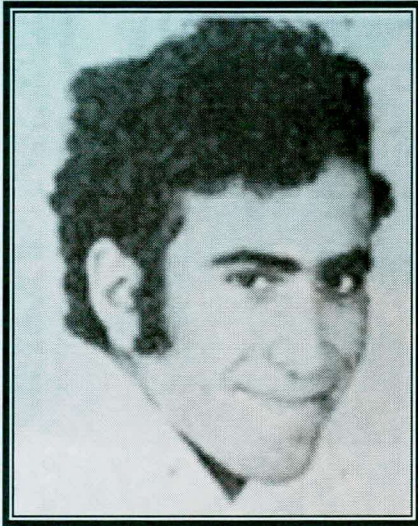

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל אורי אבישר ז"ל

בן שושנה ונתן

נולד בירושלים

בתאריך כ' בחשוון תשי"ד 15/10/1953

התגייס בפברואר 1972

שרת בחיל השריון

נפל בעת שירותו

בתאריך י"ח בתשרי תשל"ד, 14/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 3 שורה: 1 קבר: 15

הותיר אב, אם ושלושה אחים

בן 20 בנפלו

קורות חיים

אורי, בן שושנה ונתן, נולד ביום כ' בחשוון תשי"ד (15.10.1953) בירושלים וסיים את לימודיו בגימנסיה העברית ברחביה, במגמה הריאלית. מחנכו מספר עליו, שהיה צמא-דעת, ישר וצנוע, שקט ורציני, ביישן מעט ונחבא אל הכלים. הייתה בו גאווה של אדם בוגר מכפי גילו: כאשר פנה אליו מורהו לעזור לו, על חשבון הגימנסיה, במקצוע שהתקשה בו, דחה את ההצעה וטען שיוכל להסתדר בעצמו. לאחר-מכן התברר, שהעדיף לעבוד ולממן את השיעור בכוחות עצמו, בלי שהוריו ידעו על כך, שכן לא רצה להטרידם. אורי היה חבר בתנועת הצופים, בשבט "מצדה". כן היה חובב ספורט, בעיקר כדורגל וכדוריד, אהב חיות וגידל כלב. שמונה שנים נמנה עם חברי תזמורת הנוער של ירושלים כנגן בטרומבון. מנהל תזמורת הנוער אמר אליו, שהיה בעל רצון עז ובזכות עבודתו המאומצת ובשקידתו הגדולה זכה לתשבחות רבות. הוא הרבה להאזין למוסיקה והיה לו אוסף תקליטים גדול. אורי היה בן נאמן להוריו וסייע להם בחופשות הקיץ. הוא כיבד כל אדם והיה מוכן לעזור לכל נזקק. מטבעו היה עניו, מנומס ונעים-הליכות, אהוד על הבריות, אחראי ואיש-אמת. לאחר שחרורו התעתד ללמוד קרימינולוגיה באוניברסיטה העברית בירושלים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אורי גויס לצה"ל במחצית פברואר 1972 והוצב לחיל-השריון. הוריו ביקשוהו שישתדל להצטרף לתזמורת צה"ל, אך הוא סירב בכל תוקף. לאחר הטירונות השתלם בקורס לטענים-קשרים בטנקי "פאטון" והוענק לו בו ציון גבוה (85). בקורס מ"כים בבית-הספר לשריון נפגעה בריאותו והוא הוחזר לשרת בעורף. על שירותו הצבאי זכה ב"אות השירות המבצעי". הוא עשה ככל יכולתו שלא להדאיג את הוריו והשתדל לבוא הביתה אפילו בחופשותיו הקצרות. ביום י"ח בתשרי תשל"ד (14.10.1973), יום לפני שמלאו לו עשרים שנה, נהרג בגזרה המרכזית בסיני, כאשר נפגע מפגיעה ישירה של טיל, כשהתנדב לעמוד בחוף, חשוף בצריח הטנק שלו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אב, אם ושלושה אחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב-תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "אורי היה חייל מעולה וראש צוות מעולה. הוא דבק בתפקידו, תוך גילוי אומץ-לב והכרה בשליחות שמילא. הטנק שלו השמיד הרבה מכלי האויב. הוא וחבריו עברו מטנק לטנק עד שנפגעו ונהרגו".

הוריו הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה קטעי שיר ודברי בני-המשפחה ודברי חברים על דמותו; כן הקימה המשפחה ספרייה על שמו, בנוה-יעקב, בדירתה בבית 418/5.

אהילנים - יבויים וקרים ,

אז פוהתם עשות בלחם אמתל בין
 פזאטם עקה את ספוא של אנו פיקר.
 און מלים הפיר עפואת עכס ..
 פידה פתחנל בלחם עקרא פלאנו
 שרענא ואלה שלא נפחא .. אנה פתכולל חלה
 עקרא פפויים פבויקום!
 אק קעקאל אנו חי , חי מאד אתל
 קצבאלל הפוונות , חילות מילות אלעק
 של צבא.
 חלה פילפויים קצרא , פלפולל עמוס עמור שן
 עמות של אנלים פאטכום אמתל אוכלים עהע
 עיל , תמצאל תליה את אנו פונופס. אטצ
 אתרת?

הפתקה אם פזכבון - עא נאח, עזעירל ,
 עהניח את חזר שילנל , אק כפן פאנתקים

היום שאנכי פולחנות למוח בארץ
עם אלו בוקר. אתכם ריב!

לשוקת מאות זכר

מלכה, חן אמו וזל

צני

31/10

לאג'יסר היכר'ים,
שלום, אנ'י מצטאר מעיד לשמוע מה
סקרה לאורי. קבלתי החצות היום. *מה
עוד אנ'י יכול להאיך לכם.

התחלתי הרבה פעמים לכתוב לכם
אבל אנ'י לא יודע למה לא אמרת' אותם.
אנ'י חושב שזה בייסלס הצדקית שלי הוא
לא כל כך טוב עכשיו.

הי'תי מוכן לצאת לארץ לעזור
ואלפנתי אולי לראות אם הוא יכול
עסדר את ע'ה קש'לי. הוא אמר שזה ריכון
הוא לא כל כך אדום והמשלת ישראל
ספרו'לו שהסודנות לא צריכים לצאת
מאונ'ברסיטה כי זה לא כדי הקרבן.
הי'תי התאונת מכוונ'ת אבל כולם
קסדר. התאונה היה קש'לס המכוונ'ת
אחר. זה הכל החצות מכאן.

אנ'י רוצה להיות אולם להאיך
לכם שאק אנ'י מרש'ים. אנ'י חושב שאתם
יודעים.

קאהקה
א'ף

מספרת אביסר

לגבי לבי

עכשיו אני עם מספרת שלי עם "הארץ" שלנו.

אתמול היה חם מאוד "מקסימלי" יאן גיג ססר אן
האט לקופס.

אזר בגודל אני אשם לבקר עם יביאם ותיילת.

אני נבר דברתי אירבם אגל אזר לא הקרתי אירבם.

אזר עכשיו אני עזרן ולומדת קשי. אין לי הרבה.

במען לעשות מה שאני רוצה לעשות, אגל צד לא כל-כך מורה.

אני לא זוכרת אם אני נבתי לבי שראיתי.

צני הבחור שהיה אצלכם גקיל עזרה. הוא אזר עם יהודה הנציר.

לפי מוציאים מהו עזר באימתי עם קצת היה

גויסרל יום יגד עם אשיום אחימתי שחכים גויסרל עכשיו,

ויים דברו עם יידי רשטרט. צני היה מאמן מאוז לראית
אירב.

מה שלום יסיר. אני מקווה שהכל יגדור אצלכם. אני

קבוצ עם כולל קלן לפי כתיב במן יהוא אמי לי יהוא דבר

עם יוסי והכל יגדור. איב לשמע את צני.

Dear Avissars:

We all hope that all is well with you. I know that the shock is still affecting your lives, but you must be strong and continue to carry on the best you can for the rest of your children. When my brother was killed in World War II this was the fact that kept my parents going. Many years have passed since that time, and the pain is still there, but we keep his name alive and are proud of his courage, which you must also do. G-d has his ways, this I have learned many times over, and we must accept this. Be thankful that you have your other sons who are wonderful men, and give them all of the love you have to give. We are doing just fine - Linda has her times when she is very upset and cries a lot, but we try to keep her happy. I think she is happy here with her family, but I know that she wants to return to Israel. We will keep in touch with you. Love from all of us here who think of you very often. Belle-Buddy

מסכת אגו"ק

כשפגשתי את יחיאל לבני יחיאל אחיזיק, פסאלה
 הכאמנה שפיתח לי, פילא דל פילא אויב.
 קשה לי לכתוב לך דל צדדי, כפולא אמר
 לו דל נפל גנב, צאת פיה בפדא פכאמנה
 בח"י עאלו פכתי אוקצ פגילי עלי שפילי.
 אנו דלא אשכח את פקילי שפילי עמכ
 דלא אשכח אויב עאלו פיה אלי פאמ.
 ספרתי לכוזרי עלי דל צכונותי של
 פקילי פפולא, והצכונ פיות פפיר מפיל
 הצכונות פיה של אויב מכין אכותת פקר
 לילי המסחה ואל לי.
 פולא פיה צוילא של בן מסור למסחתו ואל
 מסכאלוק.

"אויב נפילי גזוזרי וואבדו פלי אמסחה"
 פקילי ימח אתמח פמוק עאל אבילי ציון ויכושלים.

כ"א חשוון תש"א
בית דין גזר 11.01

Dear Mr + Mrs Quison

A note to extend our
deepest sympathy and express
our sorrow.

Though I live in the
U.S. my heart and spirit
are always in Israel. With
this tragic news, I pray
more fervently than ever
that peace shall reign

JEMPLE EMANU-EL

3245 West Oakland Park Blvd.
Fort Lauderdale, Florida 33311
(305) 731-2310

Rabbi Arthur J. Abrams

October 30, 1973

Mr. Yehiem Avissar
Rehov
Akiva I
Jerusalem, Israel

Dear Yehiem,

We are relieved to hear of your safety but are most distressed to learn about your brother's death. We said Kaddish for him at Services and the entire congregation stood for the Israeli soldiers who were killed.

Please extend my condolences to your dear family and tell them that our hearts are with them at this sad moment.

We do hope to be able to welcome you back soon. May there be peace in Israel.

Sincerely yours,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Arthur J. Abrams', written in a cursive style with a long horizontal flourish extending to the right.

Rabbi Arthur J. Abrams

AJA:ccg

הגמנסיה העברית בירושלים

ע"ש יצחק בן צבי

תיכון עירוני א'

ירושלים ד' באייר תשל"ד

טל' 35267

7015 .7

26.4.74

קוים לדמותו של התלמיד אורי אבישר

צנוע, שקט ורציני ישב בשעורים והקשיב בדריכות לכל מלה שיצאה מפיו. צמאוננו לדעת לא ידע גבול. אם דבר-מה לא היה ברור לו היקשה בשאלותיו ולא נתן להמשיך הלאה מבלי לקבל תשובה מספקת. כל זאת לא לשם התבלטות. אם שאל עשה את זה, בדרך כלל, בצינעה ואפילו התביש קמעה. לרוב העדיף לבוא אלי בהפסקות, אחרי השעור, שאל, חקר ורצה להיות בטוח שאכן קלט את תוכן השעור במלואו.

רק לעיתים רחוקות ראינו מחייך. רצינותו שלא היתה מתאימה לגילו הטביעה את חותמו על אופיו. אף גאוותו היתה שייכת לתפיסת חיים מבוגרת. לעולם לא אשכח את תגובתו כשפניתי אליו והצעתי לו עזרה של מורה פרטי על חשבון המוסד באחד המקצועות בהם התקשה. הוא דחה את הצעתי מכל וכל וטען שיוכל להסתדר בעצמו. הייתי בטוח שפנה אל הוריו כדי שידאגו לו. מאוחר יותר התברר לי שהעדיף לעבוד ולממן את השעורים בכוחות עצמו מבלי שההורים ידעו על כך. הוא לא רצה להטרידם.

כזה היה אורי. ישר, צנוע, רציני, נחבא אל הכלים, מוכן להגיש עזרה לכל נזקק, אהוד על הבריות ומעל לכל בחור אחראי שאפשר לסמוך עליו. קשה להאמין שאיננו עוד. זכרו ינון לעד בלב כל אלה שהכירוהו.

מחנכו לשעבר

כ"ז תמוז תשל"ד
17 ביולי 1974

ל ז כ ר ו ;

אורי השתתף בתזמורת הנוער של עיריית ירושלים כשמונה שנים .

הוא החל דרכו בעודו נער בן עשר .

מכתות המכינה , אליהן נכנס בראשונה , עבר בזכות רצון עז ועבודה עצמית לתזמורת המתקדמת .
דרכו לא היתה קלה . כמו כל הילדים בגיל הנערות , נתקל גם הוא בקשיים מסוימים הבנויים על משמעת ועבודת צוות .

עד מהרה התגבר אורי על המכשולים הללו , והיה חבר למופת ואהוב על כולם .

מעצם עובדת המשך למודיו בתזמורת הנוער לאחר גמר התחייבותו בסוף כיתה י"א , הגעתי

למסקנה כי התזמורת שחקה חלק לא מבוטל גם בחיי בגרותו .

אנו ממשיכים בדרכו זו , המאירה לרבים אחרים ,

ומוקירים את זכרו .

יוחנן בואהם

יוחנן בואהם

מנהל תזמורת הנוער

ומנצח ראשי

מדינת ישראל

14/6/71

תל-אביב

בית המשפט המחוזי תל-אביב

לשכת השופט

חיים צוקרין

מס'

אלום לך, אורי, שמחתי לקבל מכתבך מיום 8 לח.ו. ונסיקה לך היום שהצדקה שבנוצר מתעניין בנאשתי ברת-המשפט, נותנת לי מקום למחשבה שהוא עשוי לספק לעצמו דברך לו, בין השאר, צפויים לאנחות טובה.

באשר לקציה הספציפית שהעלית במכתבך, יקרה עלי, הוצאי במסגרת של תשובה פתוחה למכתבך, להפיק מה כן אגני הדיון ששפט קודם לעצמו בקומו לעזור הבין. אוליכא צאמת אפילו בשיחה פרטית הייתי מתקשה לסקר אתך במשך אלו. אולם, אולי, בקטור נחירי, לומר לך שבאופן מצוי אינני קיימת שזטה אחיבה או נוסחת קטחים על פיה פועלים המפטים כולם. נצמין לי להרבות לאחזקני על הנושא של האמננט הסוביקטיבי שבשיפוט ובהחלטות צמנת הבררקה על כן שלם אחד אחת קיימות, כביכול, הנעות אוביקטיביות הנחמות את השופט, אבל, מלש שני, קיימת גם (או, אולי, ביחוד) אישיות היומרת של השופט היודע לבין. המצייה של כל אלה יתבין מוליבה את גזירה כפי שהוא נעם מקרה מסוים שהוא. אולי על כן, אומר לך עוד, שהזנש תלוי תמיד דמיונותיו החיוביות של כל מקרה ומקרה לחוד הבא לפני השופט.

חל מקום, ברובי להבטיח שבמקרה המסוים שאליו אתם מתחסם לא היה נמצא עיני, כמו גם לא המקום אחרים, השיקול של "ק-טובים". זה שיקול או תיאור של המעמדות, השמחה היא. אני נעתי לגי' ארוך ומתוחק, דו הסברתי מניחי להחלטתי שלא לחכות בבין זה העזור המסוים שיהי לפני, כי דברך לו כאותי שני נותן יד למניעת הבררקות ודברך בעלם גם בא על סיפוקו האישיים הרבוי. אם תצמין אי-כפי' לפיהם בטאו ותפקס לעיני בעלר-ציוני האומר, אתם הניאות למצטיות ביהמ"ש להכאותו לך.

ביתים, אומר אני לך ולחבריך לא תביעו לעולם למקוב אלו היום אומר לעזר ולא תבטרכו לעולם לעמוד לפני או לפני שופט אחר כל שהוא.

היה שלום,

[Handwritten signature]

January 21, 1973

Dear Avissars,

My family and I want you to know how much we appreciate all of your kindness shown to Linda while she has been in Jerusalem.

She speaks of you often on the tapes she sends to us and tells how wonderful you have been. It was so nice of you to loan her the coat for the Sinai tiyul. Thank you so much. I have felt so much better knowing that she had someone there to go to when she needed help.

Our congratulations on Yehiam's marriage. I understand the wedding was lovely. We sent them a check since we know that they need American money more than anything else.

Carol Bingaman was here today - she just returned to Israel with lots of news about Linda and Yossi's house. We understand that it is very beautiful and I was surprised to learn that he is doing the building himself. Linda did not make that clear in her letters to us. You must be very proud of him.

Linda has been so happy while in Jerusalem. I hope that she will also enjoy Moshav and Kibbutz.

I know that she loves your country and your people. We are happy that she is happy there. It is funny that my child is there and your's is here. I only pray that Linda will want to stay here when she returns.

Terry-Sue is working hard to earn money so that she can also go on Judaea Year Course.

I am very much enjoying working in the Young Judaea office. It does make things a bit more difficult because I do not have as much time to do what I want, but I am managing quite well.

There are many of the Judaeans who ask about you and Yossi, and I keep them informed of whatever Linda tells us about you.

Take care of yourselves and again thank you so very much for taking care of our daughter while she is in Israel.

Please give our fondest regards to Yossi and his family.

All of our love,

Bette Berman

לכבוד משפחה אויסק

מה שלמחרת? אני מקווה שאתם
זה משה אתם הרבה טוב. אויסק

אתם כבר לא זוכרים אותי. אני
שנתיים הייתי הארץ ישראל ~~אם~~

משפחה שלי ופית' אצלכם אין
ג'ד בקשר ~~ל~~ ששתיים (סמוכות 2)

הקשה עליהם שלא כתבתי הכל
כך הרבה זמן. האמת ~~יש~~ יש לי

חוק תוצה לכם קשה מה ששיתם
השלי. עכשו אני לומר הישיבה חוש

מאמתי. ~~יש~~ אולי צמחתי עם אה'

ורוא אמר לי את הפעם הכואה כל כך

כואב שנתתי את מה שקרה לא יכולתי

לראות את זה. לא יכולתי ~~לראות~~ לראות

הייתי עם זה כל פעמים לא יכולתי

לראות לא יכולתי לחשוב עם דבר אחר

חשבתי שאני רק הייתי אצלכם בפעם

שהי שמוסות הייתה טובה לי טובי היה

טוב מאד לי עם כן. חשבתי שאל עם בי

אז אתם פיו טובה לי' יש הרבה אנשים שאני

יודע שהם טובים לי ועושים צרות בשבילי

אמה עזרי לא היה כמו אחרים הוא הוציא
היה יוצא ויצא מן העולם. עזר יכול לכאול
להכניס עזרי היה הסיבה של אמת.
כאשר הוא צברת על יצאתו שלא היה
כמו אחרים שישו צברים בשביל כי רצו
צברים בחברה באמתות שזו חי. חשבת
איקנאויק יכול צבר כמה לקרה לבן אדם
כמה הוציא אתם יספיו חושקים איך יכול
לתינת אצוון של העולם איך יכול לתינת
צבר כמה יכול לקרוא. אמה תאמין לי! יש
כל מה שקורה בעולם יש מהי. עזרי
באמת היה צבר כמה רפורם הלי גורם. שזיק
משהו כמה יכול לחיות בעולם כמה מלא
הכיפה, אמתות, עם, עולם טמא. איך
יכול לחיות בטמאה כמה באמת עזרי
לא שייק לכם לא שייק לעולם הזה
באמת הוא שייק רק לתי רק עם ה' יכול
עזרי לחיות רק הטהרה. הנשמה שלו לא
יכול לחיות בעולם הזה. עזרי היה יונק
מפי רפורם וטוב לחיות איתנו הטהאויס.
רק יצאתי עזרי בשביל כמה שהעולם
ולא יכולתי לישן של אמת כמה וכמה
אתם אנכייסיים. מה אני יכול לאמר לכם
רק שאני מקוה לכם לתי שאותם

תחיו עם כלם ישראל רק השלום עלי
מחמא עלי שיןא רק הטובה רק עם
חצות טובות. רק אני מקוה שטאס אנד
יבם א וכתוב עם יהיה רק שמח
רק שמח עצום ועצ. בקשה אני בקש
מאתכם. מוצע שאתם לא חוצים עצמכם לא
משו - שכתבו עלי - תוצה רבה

חבר נצחי שלכם

שטיה (ינונג'נג)

תכתובת עלי

Steve Rosenberg	-	הש
5255 MEADOWCREST COVE	-	החוב
Memphis Tennessee	-	העיר
USA	38117	ואציה

אלי תורה בישראל בקחה. עלי סבה אני כוצה
לכאור אתכם.

ב"ה

24/10/73

מסכת עיבור

מאזתי מלפני שנים רבות
יוצא מה עומד אצלנו חושב כאילו יצאנו כבר
שבוע וחצי מאז ראיתי אותו. אולי ~~הוא~~
לפני הנדסה הזכרה לי עליו וכמה טוב הוא
היה. אולי כחמישים שנה. ואולי משהו
כקרה שלי יפה.
שלום ובהתראות, אריה

Dear Friends:

We heard of your loss and as Leo
says, we share your sorrow. Our thoughts
are with you.

David + Miedred

יום... יג'... חמון... השל...
8.7.1979

מספרנו 19/79

סניף "יד לבנים"

ארגון המשפחות השכולות להנצחת הגבורים
ודאגה למשפחותיהם

תל-אביב, רחוב פוקס 65
טל. 45 01 85 - 45 01 00

לכבוד

גב' אבישר שושנה
ספריה "אורי אבישר הי"צ"
נדה יעקב 418
ירושלים

ג.נ.ג.

שמחתי לקבל את מכתבך.

הצעה מעניינת מאוד, העברתי אותה להנהלה,

לטיפול בדרג גבוה.

בברכה,

אונגר יהודה

יו"ר סניף "יד לבנים"

בית הגמנסיה העברית בירושלים

אבל על מותם של בוגריו,
לוחמי צבא ההגנה לישראל
אשר חרפו נפשם במלחמת יום הכיפורים
ונפלו בהגנת המולדת

אבישר אורי	דבורצקי גדעון
אלקושי אהוד	דשא גלעד
בן-דור משה	וידמן רפאל
ברזילי אריאל	טנא עמוס
גנאור נחמיה	מושינסקי יובל

עופר יצחק
קולר רענן
קומיי יוחנן
קניג עמירם
זכרם ינון לעד

בית הגמנסיה העברית בירושלים

אבל על מותם של בוגריו,
לוחמי צבא הגנה לישראל, אשר חרפו נפשם
במלחמת יום הכיפורים
ונפלו בהגנת המולדת

אבישר אורי	דבורצקי גדעון
אלקושי אהוד	דשא גלעד
בן-דור משה	וידמן רפאל
ברזילי אריאל	טנא עמוס
גנאור נחמיה	מושינסקי יובל

עופר יצחק
קולר רענן
קומיי יוחנן
קניג עמירם
זכרם ינון לעד

הנך מוזמן לפתיחת

ספריית אורי

(ע"ש אורי אבישר הי"ד שנפל במלחמת יוהכ"פ)

ביום חמישי (24. 3. 77) בשעה 16.30 אחה"צ

נוה יעקב 418/5 ירושלים

בכבוד רב

שושנה ונתן אבישר**ועד השכונה - נוה יעקב**

בנין 24/נ

ת.ד. 27026

24.3.1977

דברי ברכה לשכס פתיחת ספריית "אורי"

בשם ועד השכונה אנו מקדמים בברכה את פתיחת ספריית אורי ע"ש אורי אבישר הי"ד שנפל במלחמת יום הכפורים.

להורים השכולים שושנה ונתן אבישר, תבורכו על פעולתכם זו ותמצאו בה ביחומים, תמיכת הועד ועודודו לכם.

במעמד זה נזכור את בנינו היקרים חללי מערכות ישראל אשר קידשו בחייהם ובמותם את עמנו ובנכונותם להקרבה קבעו את גורל העם והמדינה לחיים ולבטחון.

נהיה ראויים בחיינו ובמעשינו למה שהם נתנו לנו במותם בזכותם נשמע רק בשורות טובות ישועות ונחמות, לא נדע עוד מלחמות ונזכה בקרוב לראות בבוא השלום.

ביה

הננו מתכבדים להזמין לטכס העברת

„ספריית אורי“

(ע"ש אורי אב"שר הי"ד שנפל במלחמת יו"כ-פ.)

למשכנה הקבוע בספרייה העירונית

בנוה יעקב שד' נוה יעקב מס.

הטכס יתקיים ביום חמישי ח' מרחשון תשמ"ב 5.11.81

בשעה 10:30 לפנה"צ באולם הספרייה.

בכבוד רב

שושנה ונתן אבישר

טושנה אבישר

טפרית "אורי אבישר הי"ד

נוה יעקב 418 ירושלים

טל. 856234-02

פ. 6. 79

לכבוד מר יהודה אונגר

"יד לבנים"

רחוב פנקס 63, תל אביב

א.נ.

עם חתימת חוזה השלום עם מצרים אני יושבת ותוהה מתי יפגשו ההורים השכולים מישראל עם ההורים השכולים המצריים. השכול ושנאת המלחמות מאחדים את קורבנות המלחמה הרבה יותר מחילוקי הדעות בעבר. לכן אני פונה אליכם בהצעה לארגן מפגש של הורים שכולים מישראל עם הורים שכולים ממצרים כאשר משפחות שאבדו את יקיריהן יצאו מישראל ויתארחו בבתיים של הורים שכולים מצריים ולאחר מ זאת יתארחו ההורים המצריים בבתי הישראלים. לדעתי אין דרך סמלית יותר לציין את השלום מדרך אנושית מרגשת זאת יראו כל מחרחרי המלחמה שדרך השלום עדיפה על השנאה וכי בני האדם יכולים לשכח מחלוקות עבר למען לא תשנה עוד שפיכות הדמים. כאמו של אורי אבישר שנפל במלחמת יום הכיפורים בטיני אני פונה לאם המצריה - בואי נפגש נלחץ ידיים לשכח את הבנים לא נוכל אך נתנחם יחדיו.

פניתי אל משרד הבטחון בהצעה זו והם הפנו אותי לארגון "יד לבנים" שהוא המייצג את משפחות השכול בישראל. אודה לכם באם תוכלו לארגן את המפגש ולהעביר את הצעתי זאת לארגון המקביל במצרים. אני בטוחה שפניתי זאת מסקפת את רחשי לבם של רבים משני צידי הגבול. יהיה מחוה סמלי זה צעד נוסף בדרך השלום שרק החלה.

בכבוד רב

טושנה אבישר

אמו של אורי ז"ל

הצעה: מר א. אונגר
3 - אנונימי ירושלים

זכור הטחון
גיל השקלם
המשקל אצלם התייל

אני אלקמטיליב מקלם אלקסר אלקלמטי
אלמורי אלקלם אלקלם אלקלם. אלקלם

האמין אלקלם אלקלם אלקלם אלקלם

אלקלם אלקלם אלקלם אלקלם אלקלם

אלקלם אלקלם אלקלם אלקלם אלקלם

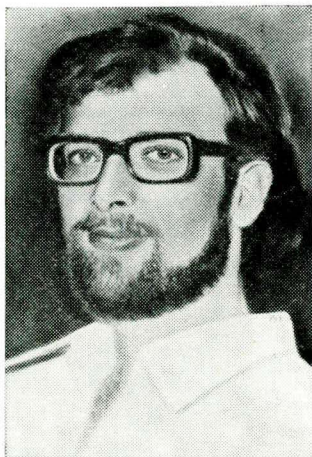
אלקלם אלקלם אלקלם אלקלם אלקלם

אלקלם אלקלם אלקלם אלקלם אלקלם

לזכר הבנים

יירצה קרבנם ותעמוד לנו עקדתם וחברינו בין אבלי ציון וירושלים ינוחמו

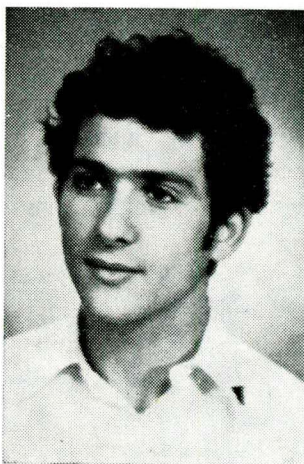
ידו בכיור, ציור ופיסול. היה מגלה יופי וחן בכלי עבודה נושנים, כלי זמרה שעבר זמנם וכל מה שהותם העתיקות מאפיינו. עד היום משומר חדרו כבית נכאת של כלי עבודה חק-לאיים ואחרים, כלי מטבח פרימיטיביים, גרמפון רב ממדים מסוף המאה התשע עשרה כולל כמאה תקליטים עתיקים, חפצי חן של כסף, נחושת ופלזו מהמאה השמונה עשרה וכן אוסף ציורים ופיסולים ממעשי ידיו, שבו השקיע הרבה מחשבה. אופיינית בין אלה תמונה צבעונית המתארת מלאך המות וסמליו, גבר ואשה מזוי-לים דמעה, וחרמש של ירח מאיר בקושי את אפלת הלילה. את הציור הזה יצר תקופת קצרה לפני מלחמת יום הכפורים.

היה איש חברה להתרועע, ידע לקשור קשרים עם אנשים זרים בקלות ובטבעיות. אך יחד עם זה איש עקרונית שקשה היה לשנות את דעתו והוא ידע להתוכח על אמיתותיו גם עם הוריו וידידיו.

לא חס על כל מאמץ כדי להגיע למטרתו, דרש מעצמו להגיע תמיד לשיא. תמיד הפתיע בגלותו יכולת מעל כל צפיות. כך הגיע לציון נכבד בשנתו הראשונה בלימודי הכלכלה באוניברסיטה העברית. וכך גם בצה"ל כשהשגיו עלו על כל המשוער. לאחר השתלמות בכל הקורסים בצה"ל בתחום התותחנות, ופעילות אמיצה במלחמת ההתשה, בה עבר כמה קרבות קשים (כשלעיניו מחזות זועה בנפול כמה מחברי ריו) — הוא הגיע לדרגת סרן. היה זה בתחילת אוקטובר 1973 והוא כבן עשרים ושלוש בלבד.

לפני כשנה וחצי יצא בראשונה יחידי לסויר

אחד מחבריו לכתה בניו יורק בו למד שבע שנים הזכירו בירחון ביה"ס באלה המלים: "יואל אנג'ל נאהב ע"י חבריו, נעים הליכות וביישן, חבר יקר שלא הכביד ותמיד שמחת בחברתו. אה לכלם היה ותמיד בילינו יפה בביתו. תלמיד רציני בעל חדות חיים. בן למש-פחה שנתנה לנו להרגיש תמיד כאילו היינו בבית בין אם היה זה בניו יורק או בחיפה מקום בו בקרונהו פעמים רבות.

היה זה יואל שלימדנו להעריך את מולדתו ונפל בהגנת כבוד העם מול אויב תוך התקפת פתע".

"עם מותו כבה האור בביתנו בזכרנו אותו באהבה ובחיבה. אנו יודעים שרק בזכות צעירי רים כמו יואל יכולים היהודים בישראל ובגולה להלך בראש מורם. הם הם שהצילו את עמנו ברגעים הקשים ביותר. מי יתן וזכרו יהיה לברכה לנו ולעם כולו.

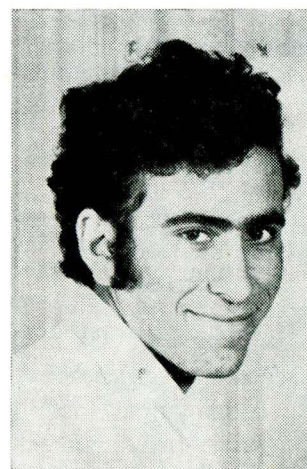
שלום יואל! נרגיש בחסרונוך עם כלל ישראל."

מחברי מחלקתו בביה"ס סולומן שכטר
בניו יורק

יורם-ירחמיאל גת רימון הי"ד

(בנו של החבר זאב גת-רימון)

יורם בני בכורי נולד לי כשאני בגיל למעלה מארבעים שנה. הוא היה הניח הגמנסיה העברית, ובעודנו נער היה מגלה נטיה לאמנות ושולח

אורי אבישר הי"ד

(בנו של החבר נתן אבישר)

אורי נולד בירושלים ב-1953 (15.10.53) ונפל ביום י"ח בתשרי תשל"ד (16.10.73), לפני הגיעו לגיל עשרים.

עדינותו ורגישותו הרבה ואהבתו שלא ידעה גבול למשפחתו ייחדו אותו בשנות חייו האחרונות, כאשר הפך להיות הבן היחיד בבית. אורי קבל את חנוכו הטוב וגמר את חוק לימודיו בגימנסיה העברית בירושלים במגמה ריאלית. את שעותיו הפנויות בילה בתזמורת הנוער שליד עיריית ירושלים. הוא נגן שבע שנים בכלי נשי-פה, התמחה בטרומבון והיה נגן יחיד בכמה אירועים בבירה, וכך יכול היה להתגייס לתזמורת צה"ל. הוא העדיף ללכת לשריון, למרות ששלשת אחיו הבוגרים ממנו היו נמנים על חטיבת גולני, והיה למדריך בבית ספר לתותחנות. בערב יום הכפורים נפגע הטנק שבו היה והוא חולץ ע"י טנק אחר, אך גם זה נפגע ישירות ונפל בגזרה המרכזית.

זכרו חרות יהיה בלבנו לעד.

המשפחה

יואל אנג'ל הי"ד

(בנל של החבר ליאון אנג'ל)

יואל נולד בט"ז טבת תשי"ד ונפל ביי"א תשרי תשל"ד. היה בוגר ביה"ס הריאלי בחיפה. שרת בשריון והיה בקורס קצינים. במלחמה הצטרף לשיירת השריון. פגז פגע בטנק, שלושה מחבריו נפצעו ויואל נהרג.

בחול כשתרמילו על שכמו וביקר בכל ארצות אירופה. אייפה אייפה, התאכסן באכסנית גוער והיתר תחת כפת השמים. בבית קבל חנוך מסורתי. ובנערותו השתתף במקלהל בית הכנסת "היכל שלמה", וגם בבחרותו נתן קולו בשיר. עקב נטייתו לעתיקות קבע את דירתו לעתיד בעיר העתיקה בירושלים. הקסים אותו חן העבר השורה על האתרים והמבנים בעיר הזאת, וב- יחוד מראות הנוף והגונים בזריחות ובשקיעות בהשקיפו מעל גג גבוה על פני המרחב. במלחמת יום הכפורים יצא עם תפילת המנחה למלא חובתו, עזב אב ואם, אח ואחות, ונפרד מאתנו במצב רוח מרומם. בכל המצבים הקשים עמד אתנו בקשר גלויות צה"ל. לאחר כמה ימי דממה התחלנו לדאוג ובחקירה פרטית גילינו כי הוא נפל ב- 19.10.73 בשעה 12.30 בצהריים בקרב על גבעות ג'ניפה ממערב לפאיד לאחר שעבר את התעלה עם האוגדה של שרון.

אבד לנו היקר בחיינו... יהי זכרו ברוך.

אביו זאב

רב סרן בועז מוטס הי"ד

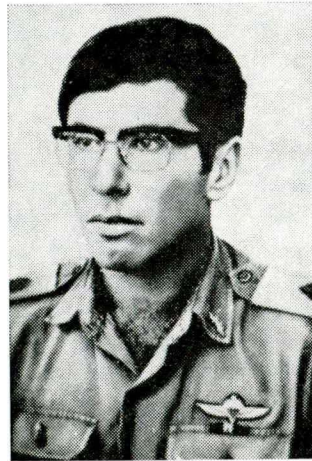
(בנו של החבר יהודה מוטס)

הכרתי את בועז בסוף 1971, סמוך לתום ההא- רכה אחרונה של הפסקת האש. נמצאנו כבר שבועיים בתעלה, כאשר הודיעו לנו, שמפקד בשרות סדיר יטול את הפיקוד על המוצב לרגל מצב החרום. הודעה זאת כמובן לא נעמה לאו- נינו, לפי שהתפרשה במדה מסוימת כהבעה של אי אמון במפקד בפועל שהוא איש המילואים. מכאן גם ברור היה שהמפקד החדש, יאלץ לע- מול קשה כדי לרכוש את אימונו.

כשפגשתי לראשונה במטה הגדוד, כשהוא ממתין להסעה למוצב, לבוש בגדים מגוונים כשל אחד "לא משלנו". בדרך למוצב ניסה בועז לקשור שיחה, אך כשנעניתי לו בתשובות קצרות ויבשות — חדל. עפ"ר די במבחן פשוט ממין זה כדי לעמוד על טיבו של אדם, שבא ליחידה ותיקה ומלוכדת, שחייליה אולי אף מנוסים ממנו, וברי לו שהצלחתו או כשלונו תלוים במדה רבה בנכונותם של אנשי היחידה לקבלו "כאחד משלהם". שתיקתו המתמשכת בשעת הנסיעה היתה בה עדות ראשונה שאיננו עשוי מחומר רך וכי איננו נמנה עם אלה הדור- חקים את הקץ. הערכה זאת נתאשרה לחלוטין במרוצת הימים, אך אז גם התגלתה גישתו הבשלה והנבונה בסיטואציה זאת. הוא לא ניסה להשליט נורמות משמעותיות ואופרטיביות — להן הורגל בצבא הקבע, אלא מצא את שביל הזהב בין הקפדה חמורה בצד המבצעי-בטחוני לבין הקלה והרפיה בצד השגרה של חיי המוצב; ובכך השיג את המכסימום בשני התחומים.

התכונה השניה אצל בועז שקנתה את לב

כולנו היתה גישתו היסודית לכל בעיה שנגעה לצד הבטחוני של המוצב. כבר בערב הראשון

לבואו למוצב, "ישב" עד שעה מאוחרת על ספרי המוצב ולמד את נוהלי האש למיניהם של כל כוחות החילות השונים במוצב, שעמדו תחת פקודתו וערך מחדש התרגולת הקיימת של אז- עקה שהיתה מסורבלת ולא יעילה ביותר. הוא הוכיח בכך שאיננו מאלה שמקבלים את הקיים משום שהוא קיים, על כן הצליח במה שלא עלה בידינו בשבועיים שקדמו לבואו. הוא דחה את הצעתי לערוך עוד באותו לילה תרגיל אזעקה כדי לאמן את החולים בתנועה החדשה. הוא סבר שהתרגיל צריך להערך לאור היום, כדי שהלימוד יקנה מירב הבטחון לאנשים. מה שהפליא במיוחד אצלו היה השילוב הנדיר של

גישה מיושבת ובוגרת עם התלהבות כמעט נעי- רית במימוש תכניותיו.

שלושה נושאים העסיקו אותו יותר מכל:

חסימת פתחי החדירה למוצב — ע"י גדרות תיל סבוכים, עמדות ירי חדשות וסוללות עפר גבוהות. עם קבלת הציוד והמכונות מהחטיבה, החל בהפעלתם ללא לאות של חיילי המוצב במתיחת גדרות ובכריית תעלות. וכך השיג את המטרה שהציב לעצמו.

כסוי כל מטר מרובע שבמוצב באש שלנו — משאלתו העזה ביותר להעמיד את מערך המגודר במבחן אש אמיתי. ואמנם במקרים של אזעקות אמת יכולתי לחוש בנקל אצלו בהתרגשות קרב של מי שמצפה לאש כאל מבחן-אמת, של כל מה שטרח להכין לקראתו, ללא שמץ של קלות ראש ופזיזות של הששים לקרב.

דאגה חמורה ביותר לבטחונם של חיילי המו- צב — ובכך לא היה קפדן ומחמיר ממנו. במו ידיו סימן על גבי שקי העמדות את גזרות הירי לכל אחד מכלי הנשק שבמוצב, על מנת שגם באפילה הכבדה ביותר ובעיצומו של קרב אפשרי לא יפגעו אנשינו בשגה בחבריהם.

שילוב זה של ידע צבאי ודבקות במשימה עוררה אצל כולנו יחס עמוק של כבוד והערכה כלפיו. ואכן בעז נחשב בעינינו לאחד מאותם מתי מעט העושים מעשיהם בשלמות ושלמים עם מעשיהם.

נפל במלוי תפקידו ב"ט סיון תשל"ב.

צבי ינאי

הנה הם אוספים מכתביו וסודרים חבילות חבילות

— לו תהי נא עינך פקוחה על נימם ולא נים בלילות.

והשגה, רבוננו של עולם, שלא תחלש דעתם

עת נוקפת שנה ראשונה ואור נר-הנשמה בביתם...

חוקם בימים של כפור, בעדת מזכירי נשמות,

במשל דמי בחלל בית-הכנסת, ורתת. ומשק כנפי מות...

הנה הם חוזרים מתפלה, מחרישים ואינם זועקים,

אלהים, תמך באבא ואמא שבים לבתים הריקים...

(מתוך שיריו של יצחק שלו)

למשפחת אבישר שלום!

היום יום הכיפורים, ראולי הטוב ביותר לעשות ביום קדוש זה הוא לבקש סליחה מחברים וסתם בני אדם שנפגער על ידיך בשנה האחרונה או בזמן האחרון. למעשה ידעתי כבר הרבה זמן שאכתוב אליכם ורק עליכם היום. ועד היום לא כתבתי. איבני יודע בדיוק מה היה המניע רק אולי בריחה מהמציאות. אולי אי הרצון להאמין.

כשציצלו אלי החברה שהשתתפו בספר זמן מועט לאחר פטיחתן של אורי אמרתי "ראו חבריה אורי ואני הכרנו את השני לפני הרבה זמן, וכבר הרבה זמן עבר מאז". "אין זה מהראוי שאמפוס מקומו של חבר אמיתי בספר" פשוט לא חשבתי שאני ראוי לתואר הזה. כן, שששלחתם לנו את הספר, פתאום אני מוצא את יורם, אדם, גילי, חברה שלדעתי היה חבריה של אורי במידה שווה לי. החלטי, והחלטה זו באה מספר ימים אחרי שקבלתי את הספר שראוי שאשתף בו, באחד מדפיר - שאתן המשכיות מעשית - שבתיים לאחר כריכתו של ספר-אורי ברור לי שהספר חייב להשאר פתוח.....

דעו לכם, אורי לגבי הוא אידאל. לכם אולי זהמוזר לשמוע אך אמת היא. אורי הוא האידאל עבורי. הוא היה אדם שבתקופתנו קשה להיות כמותו - אדם טוב. חשב הרבה על האחר לפני שחשב על עצמו, עזר, ביקר חולים, הבין את השני - אלו הם דברים שאני למשל שואף להגיע אליהם אך לא מצליח. כאן במקסימו, כשצריכים לגייס את צעירי היהדות המקומית לעזרה למדינה, נפעלי מוטלת עבודה זו, תמיד, אך תמיד, מופיע סיפורו של אורי מחדש. לעולם אין זה אותו סיפור, תמיד עם מבט שונה, וכך באמת היה הוא אדם אידאלי. זמן הכירותי את אורי היה בחמישית שישיית. בדמה לי שהיננו קרובים וחברים טובים מאוד באותה תקופה. העיבין החל ביום הראשון של תיכון כאשר לא ידעתי ליידי מי לשת, לאחר כל כך הרבה זמן בחו"ל היחידי בכיתה שהכרתי היה אורי אבישר. הוא אמר לי "בוא שב לידי וכך בתארגן טוב". הוא עזר לי במקצועות כמו תנ"ך ודקדוק ואני עזרתי לו באנגלית וצרפתית. אורי הכניס אותי לתזמורת הזוער ושם ממש היננו ביחד כל הזמן. היננו מבגנים קצת אחרת ממה שכתוב היה בתורים אך נהנים מכך.

אורי היה בא לביתי הרבה. לו ולי היתה שריקה מיוחדת שרק שנינו השתמשנו בה. זה היה הבית הראשון של המבגינה TAKE FIVE, כך היננו מזהים את עצמנו בכל שעות היום וההלילה. היו בשנים אלו דברים משותפים לאורי ולי. אהבנו לבגן, לשמוע מוזיקה, ואולי הדבר הנורמלי לבחורים בגילנו לא אהבנו ללמוד. אך לאורי היה רגש אשמה במידה ולא הצליח בלימודיו.

מאהבנו לבגן הקמנו להקה; החמשושים; הופענו בפורים לפני כל המחזור, קצרנו הצלחה ואורי הפגין שם את ידיעתו בטרומבון וידיעתו ב... ערבית. סליל ההקלטה שמור אצלי עד היום.

מאהבנו לשמוע מוזיקה בדרך כלל שמעבר מוזיקה בזמן הפנוי ולא כל כך פנדי מלימודים.
שבינו הבנו את המוזיקה וברור לי שגם זה קרב אותנו מאוד.

מכך שלא אהבנו ללמוד באה העזרה ההדדית בפיזיקה ומטמטיקה, נראה לי
שאורי התגבר על כך אם הצליח להכנס למגמה ריאלית.

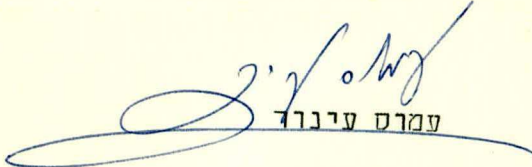
תכונה חשובה של אורי היתה היושר וההבנה לשני. אבי בכדורגל או "סטבגה" הייתי
אפס - הוא אשף. נורמלי הוא שלא בוחרים אפסוס כמוני להשתתף בקבוצה הרי אניא להפסד,
אך הוא, בינכם, היה בוחר אותי מדוע? "כדי שתדע יותר, שלא תעלב" איך להודות לבחור
כזה? ביסיתי אך לעולם לא הצלחתי.

הייתי חולה מספר חדשים בהדסה, אורי בא לבקר. הוא נתן לי את מפתח מעלית ביתכם
כדי שלא אצטרך לעלות במדרגות, עד כדי כך חשב על הזולת. בסענו יחד לים במשך שבוע עם
שתי בנות. מיותר לאמר שאני לא הסתדרתי איתן ואורי כן. ככה זה.

אם יש אלוהים בשמים, הרי לי בכל אופן ברור שאורי רק יצא מן העולם זמנית, ובטוח
שכבר מתכננים לו דרך חזרה לארץ. אולי לא בן לכם, במשפחתכם, אך ברור לי שאדם כמוהו
פשרט לא בסגרת עליו תורת חיו במלחמה להצלת המדינה.
אורי רואה ושמע אותנו בכל מקום. לי בדמה שאסור להתאבל עליו, צריך לשמוח על
שחיים כאלו חי - אולי להצטער על היותם קצרים, אך רבותי איכות באה תמיד לפני כמות.
איכות החיים של אורי היא לא רגילה ועל כך עליכם לשמוח.

אנא סילחו לי משפחת אבישר על שלא באתי לבחמכם, פשרט לא חייתי במציאות.
דעו לכם שבליבי ובשמתי תמיד אעריך את אורי ולגבי, באמת לא סר מעולמנו אלא חיי בו
בתלושת אחרת.

שנה טובה וגמר חתימה טובה

עמוס עינור

התקן I

אנטיגן אנטי

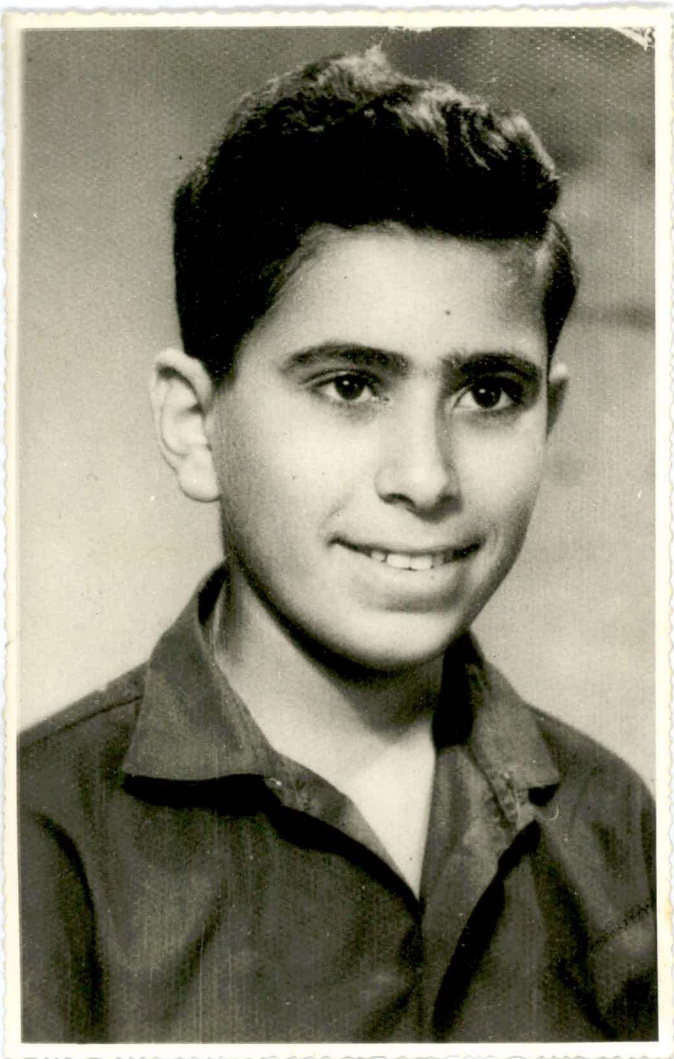
אנטיגן / נמן ושלמה נארכה הוגה ב. בתש"ן תשי"ב
33.10.53 הכוללם הוא אחד התאוריה הקדומה בהתאמה הכללית
מאחורי מסך אלו. שהיה צמח-צמח ילד וציון שק
ורציוני הדין היה הענין אשר התבאר בהמשך.
הייתה בו אמונה לא אצטט בענין מכריע יאילו כאלו (עמ'
אליו מוכרו לעצמם או. עם השלון הפיאזיסיה בתקופת לסקנה
בו. היה את ההבדל והשן לילד המסתובב בקצות.
אמרי מכן היתה להצטרף לעצמו אחרון את השלוק
בבית-הצמח מכלי להר'ו וצדו ארבע שכן לא רצו
להת'ר'ם.

הוא היה גבר בתקופת ה'רצ'ם השבת 'מ'רצ'ה הוא
היה חיבבן (קורט) יצחקי כבוד רגל וכבוד'ם
הוא היה חתן לילד ב'ה. הוא אמר למורה שנים
עם גבר' מעמדת כדור של יחלם ואלן בה'ט'מ'ן
מ'פ' מעמדת הקרב את אלו שהיה קצו רצון ע'ם.
וב'ט' קצמ' המאמ'ת והקצמ' ה'רצ'ה צמח למלמ'ת ר'ת
כ'ה ר'ה'ה לה'ט'ן אמ'סיק'ה / היה או אמ'ר מק'מ'ש'ה רצ'ה
אלו היה בן / אמ'ן א'רו'ל'ן וס'ף א'ה' ב'א'ן (מ'ל'ת הק'ת'
הוא כ'ר' כ' א'צ'ם. / היה מ'כ'ן א'צ'מ' א'ב' וצ'ק'
ה'ה' היה ע'נ'ן מ'י'ם ו'ש'ם ה'א'י'ל'ת א'ר'צ'ה
ה'ר'י'ת א'ר'כ'י' ו'א'י'ם א'מ'ת א'מ'ר ל'מ'ל'ו ה'מ'ת'
א'מ'ר ק'ב'י'מ'י' ו'א'מ'י'ה ה'א'מ'ק'מ'ס'י'ה ה'ק'צ'מ'ת ה'י'ל'מ'ם
אנטיגן / א'צ'ה'ל'ת ה'מ'ר'צ'ת (מ'ר'מ'ר 1972) א'ר'צ'ה
א'מ'ל' ה'ש'ל'ן ה'י'ב'ו'ן ק'ל'מ'ת ל'מ'ר'צ'ת א'ר'צ'ת'ת א'מ'ר'ת
צ'ה'ל'ת. א'ך הוא ס'ר' ה'כ'ל מ'ק'ר'ת א'מ'ר ה'ט'י'ל'ת
ה'ש'ל'ת ה'ק'מ'ת א'מ'ר'ת - ק'ל'מ'ת ה'ט'מ'י' א'מ'ר ו'ל'מ'ת
או בו צ'י'ן א'מ'ר (85) ה'ק'מ'ת מ'י'ש' ה'ב'י'ת ה'ס'מ'ת
ל'מ'ל'ן ו'פ'ק'ה ה'י'א'מ'ת ו'ה'א' ה'מ'ר'ת א'מ'ר ה'ק'מ'ת
או ל'מ'ת ה'ר'צ'ה צ'מ' ה'א'ת ה'ט'י'ל'ת ה'מ'ר'צ'ה.

הוא ענה ככל יכולתו שלא להצליח את
 הדיון והלשון לזמן היותו אפילו במועצת הקצוות
 הוא י"ה במס' 14.10.73 וכן אמר
 לו ענינה שנה לפני בעבר המרכיב בסיו
 הוא נספח מפיסקי וזכה של טיפול בלוא מתקב
 אמצע בתוך השנה בצורה הטובה שלו הוא
 הובא אמנות עולמית ביה המעמיק בהר הכרם
 הכוללים השאיר אמרן א.ב. א.מ. וטולקו אה"מ.
 זאמכ ופלו הודעה לכתוב סמל.

בגובה מחומש המלחמה השטחית כותב מפקדו.
 אורי היה חייל מצודה וכאל צוות מצודה הוא
 פיקד במקדו מק אילן אונת זה וככה בשמות
 גמילא. הטמק שלו השמיד הרבה מכלי הנשק
 הוא אמר עברו מטמק אטמק עב שנספגו ולכא.
 הדיון הוציאו אלא מלחמת לזכרו אבד קטעי שיש
 לזכרו הן המלחמה לזכרו מקרוב ~~על~~ צמח
 כמו כן הדיון הקיאו ספרים על שם אורי אלטר
 הודו בבתם בתיה - יצק 4/18/5 הכוללים
 ארצות את זכרו.

SUBJECT _____

DATE _____

Slide

Photo Memories

